

af 3,600, hvilket vilde være 2,400, men kun $\frac{27}{60}$ af 3,240 Kr., eller kun 1,998 Kr. Paa Pensioner af denne Størrelse har man Eksemplær, men de ere sjældne, de ere hyppigst paa 2,100, 2,200 eller 2,300 Kr. Jeg haaber, at man nu vil erkende Forskellen mellem de civile og militære Embedsmænds Stilling; de civile kende ikke noget til Aldersgrænse, hvilket derimod er Tilfældet med de militære, og dette har til Følge, at de maa afskediges til fastsatte Tidspunkter og gennemgaaende for et meget stort Antals Vedkommende i 52 Aars Alderen, og deres Pensioneringsvilkår ere da uheldige, eftersom mange ikke have forrettet 29 Aars Tjeneste, og adskillige ikke have været 5 Aar i den ældste Lønningsklasse. Saa er der endelig et Moment, jeg ogsaa maa anføre, med Hensyn til de civile Embedsmænds Forhold, nemlig, at man af humane Hensyn kan lade dem staa noget længere, eller kortere i Tjenesten, at man ikke behøver at afskedige dem paa en bestemt Dag, men kan lempe Forholdene saaledes, at Pensionerforholdene ikke blive for ugunstige for dem; men for de militæres Vedkommende finder Afskedigelsen Sted paa en bestemt Dag, nemlig den Dag, de fylde det i Loven fastsatte Antal Aar, uden Hensyn til Antallet af Tjenesteaar, og uden Hensyn til, hvorledes det stiller sig med deres Lønningsforhold. Det er en meget haard Skæbne, der rammer Officererne; dels er det tungt trods al anvendt Iver, Nidkærlighed og Dygtighed at blive afskediget i en forholdsvist ung Alder, og dels er det en tung Skæbne at falde ned fra en Lønning, der i og for sig er beskeden, til en Pension, der højst er $\frac{2}{3}$, men ofte ikke saa lidt mindre end $\frac{1}{3}$ af Lønningen. Jeg tror derfor, der er stor Anledning til for det høje Ting nu, da det er blevet gjort bekendt med disse Forhold, at søge at raade Bod herpaa, og jeg tillader mig derfor varmt at anbefale Forslaget til Tingets Velvilje.

Marineministeren (Ravn): Jeg vil blot tillade mig ogsaa paa det bedste at anbefale Lovforslaget, idet jeg ganske kan slutte mig til, hvad der er blevet sagt af mine to ærede Kolleger.

M. Madsen: Jeg har med nogen Forundring gennemlæst dette Lovforslag uden ganske at kunne finde Hensigten med det. Noget af det kan jeg godt forstaa, men en Del af Indholdet er jeg ikke sikker paa. Jeg skal derfor tillade mig at fremsætte nogle ganske faa Betragtninger. Der er jo ikke

Spørgsmaal om, at dette Forslag giver en Lættelse for de militære Embedsmænd, idet de ville blive fritagne for denne Overlevelsrente. Der er heller ikke Spørgsmaal om, at der er Grunde, der tale i høj Grad derfor; thi som Hs. Excellence Krigsministeren nylig har fremstillet det, er jo Forholdet det, at Loven af 1867—68 om Aldersgrænserne er kommen efter, at disse Forhold ere fastsatte, og derved er de militære Embedsmænds Stilling bleven vanskeligere. Men hvis man vilde gaa denne Vej — der kunde vel være forskellige at gaa — ser jeg rigtig nok ikke bedre, end at det vilde være rimeligt, om man ganske i Almindelighed for at undgaa enhver Uret paa dette Omraade søgte at lade Staten overtage Enkeforsørgelsen for enhver pensioneret Embedsmand, saa snart han var afskediget. I modsat Tilfælde kunde der maaske ellers rejses nogen Indvending mod, at vi militære Embedsmænd blive fritagne for vor Overlevelsrente, selv om der er en Uret fra Fortiden, og de andre ikke blive det. Jeg kan ikke rigtig se, om det ikke er noget af en Lejlighedslov; der henvises nemlig i Motiverne i høj Grad til det Forhold, der er fremkommet, at en Mængde Officerer falde ved Aldersgrænsen og da specielt af Kaptajnsklassen. Adressen havde været noget skarpere, om den særlig havde været rettet til Fodfolket alene, det er særlig der, det finder Sted. Det er nemlig saaledes, at det ikke just er Aldersgrænsen i den Forstand, der slaar dem ihjel, men ogsaa selve Avancementsforholdene. De Regler, hvorefter det sker, skal jeg ikke komme ind paa. Det har sin Vanskelighed, og desuden er det ikke let i hvert Tilfælde at se, hvorefter det gaar, men det er sikkert, at Forholdet i Øjeblikket er det, at der staa ca. 30 Kaptajner, som ere forbigaaede, ikke paa Grund af Alder, men fordi man ikke kan fundet dem egnede til Avancement. Derved fremkommer et yderst uheldigt Forhold. Der er Kaptajner, der ere blevne forbigaaede i en Alder af 45—46 Aar, og da de ikke kunne faa Afsked før deres 52de Aar, maa de altsaa blive staaende til dette Tidspunkt. Jeg tror derfor, at hvis det er dette — det er jeg ikke ganske sikker paa, men jeg synes at kunne se noget derom i Forslaget — man tager Sigte paa, trænger det sikkert i høj Grad til Overvejelse, og jeg skal da tillade mig at udkaste den Tanke til Regeringens Overvejelse, om det ikke vilde være rigtig under disse Forhold at søge en Bestemmelse vedtaget, hvorefter disse militære Embedsmænd